

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce P. F., zastoupeného Mgr. Davidem Kroftou, advokátem, se sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, 118 01 Praha 1 – Malá Strana, proti žalovanému Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, se sídlem Štěpánská 28, 111 21 Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1252/09-1100-102079 a 1253/09-1100-102079,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dodatečnými platebními výměry ze dne 24. 2. 2009 vyměřil Finanční úřad pro Prahu 7 žalobci daň z příjmů fyzických osob za rok 2004 a 2005 ve výši 532 960 Kč a 387 392 Kč. Učinil tak po provedené daňové kontrole, během níž žalobce neunesl své důkazní břemeno; proto správce daně stanovil daň podle pomůcek.

Žalobcova odvolání proti těmto výměrům žalovaný zamítl dne 23. 9. 2009. V rozhodnutích uvedl, že daňová kontrola byla vedena v souladu se zákonem, nebyla svévolně přerušena ani odložena. Žalobce byl průběžně seznamován s pochybnostmi správce daně, byl vyzýván k předložení důkazních prostředků. Správce daně pak hodnotil důkazní prostředky, které předložil žalobce i které si správce daně sám obstaral. Kontrola byla zahájena dne 7. 2. 2007 pro daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2003 – 2005; ve výzvě ze dne 19. 7. 2007 je omylem zmínka i o roku 2002, z odůvodnění výzvy je však zřejmé, že jde o omyl. Rozsah, v jakém správce daně žádal od žalobce doložit jeho výdaje, nepřesahuje meze stanovené zákonem; šíře, v jaké správce daně zkoumal žalobcovy výdaje, byla dána jeho pochybnostmi pramenícími ze značné výše výdajů a ze skutečnosti, že žalobce již od roku 2000 nevykazoval žádné příjmy z podnikání, o ztrátu z podnikání snižoval příjmy

z pronájmu, a příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti plynuly převážně z prodeje motocyklu, osobního auta a pojistných událostí. Svým požadavkem, aby žalobce doložil, že do základu daně byly zahrnuty veškeré dosažené příjmy, reagoval správce daně na tvrzení, podle nějž žalobce v letech 2003 – 2006 zveřejnil řadu článků v různých časopisech (přitom z této činnosti nevykázal téměř žádné příjmy). Správce daně při stanovení vstupní ceny pro odpisování nemovitosti vycházel z ceny stanovené pro účely daně darovací, jak to stanoví § 29 odst. 1 písm. e) zákona o daních z příjmů. Posudky předložené žalobcem pak využil ke zjištění podílu pozemku na celkové nemovitosti. Žalobce tvrdil, že cesty do Pardubic označené v knize jízd jako cesty do Východočeské tiskárny (VČT), nebyly často cesty pro VČT, ale do VČT, která byla nájemcem jeho nemovitostí; v mnoha případech byla hlavním motivem cesty také pravidelná údržba nemovitostí a jednání s nájemníky, v naprosté většině případů byly cesty spojeny s jednáním v mnoha dalších institucích, které často nemají žádnou souvislost s předmětem podnikání VČT. Správce daně však zjistil, že žalobce uplatnil vykázané cesty do Pardubic současně u samotné VČT, jejímž byl společníkem a jednatelem, a byly mu tak vypláceny náhrady za pohonné hmoty a sazby základní náhrady za použití vozidla při pracovních cestách. Svá tvrzení související s údržbou nemovitostí a návštěvami dalších institucí žalobce nedoložil. Žalobce neprokázal ani oprávněnost výdajů na pořízení motorových vozidel, na pohonné hmoty, ubytování a kancelářské potřeby, které podle něj byly nezbytné pro vytvoření a provozování www stránek B-ROAD v roce 2007 a tištěné verze průvodce v roce 2008. Konkrétně neprokázal, že jím uskutečněné zahraniční cesty, které byly organizovány D MOTO klubem, byly uskutečněny v rámci podnikatelské činnosti, a že tyto cesty vykonané v roce 2004 byly uskutečněny za účelem pořízení materiálu, který bude aktuální ještě v roce 2008. Navíc většinu shromážděných údajů lze získat i na webových stránkách daných lokalit. Za daňově účinné nemohou být považovány ani výdaje spojené s cestou do lyžařského centra Val di Fiemme (2004) a s akcí D MOTO – akce DUCATI – Francie 05 (2005); nebyla doložena spojitost s očekávanými příjmy.

Žalobce v žalobě namítl, že daňová kontrola byla vedena způsobem odporujícím zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“); to žalobce namítl již v odvolání, ale žalovaný se s tím nevypořádal. Např. výzvou ze dne 19. 7. 2007 žádal správce daně o předložení důkazních prostředků vztahujících se ke zdaňovacímu období roku 2002, pro které kontrola nebyla a ani nemohla být prováděna. Stejně tak jde nad rozsah zákona zde vyžadovaná povinnost prokázat „veškeré výdaje“ (tj. nikoli konkrétní obchodní případy). Nezákonný je i požadavek na podání negativního důkazu (o tom, že žalobce zdanil všechny své příjmy), i samotná délka daňové kontroly, která trvala téměř jeden a půl roku. Ve vztahu k výdajům vynaloženým na dosažení příjmů z pronájmu nemovitostí žalovaný sám stanovil základ daně (podstatně nižší než žalobcem použitá vstupní cena) a z něj vyšel při provádění přepočtu odpisů. Dva znalecké posudky, které předložil žalobce a které stanovily cenu zhruba dvojnásobnou, nevzal v úvahu, a není zřejmé proč. Z těchto důkazů, ke kterým jinak nepřihlížel, ale vytrhl izolovaný údaj o ceně pozemku, který použil ke zjištění dílčí ceny nemovitosti, kterou nelze odepisovat. Žalobce nesouhlasí s hodnocením nákladů na cesty do místa nemovitosti, vykonané za účelem kontroly technického stavu nemovitostí, zajištění jejich oprav či komunikaci s nájemci, jako daňově neúčinných jen proto, že byly současně uplatněny v základu daně z příjmů z podnikání; pouze v důsledku administrativního pochybení byly všechny daňově uznatelné cesty uvedené v knize jízd vztaženy k podnikatelské činnosti, a nikoli rozděleny mezi tuto činnost a správu nemovitostí. Chybné formální zařazení v daňové evidenci (zvýšení výdajů vztažených k příjmům podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a snížení výdajů vztažených k příjmům dle § 9 zákona) neopravňuje správce daně k označení výdaje jako daňově neúčinného; s touto námitkou se žalovaný nevypořádal. Žalobce je přesvědčen, že prokázal souvislost výdajů vynaložených na leasing, nákup pohonných hmot a cestování s očekávanými příjmy. Není pravda, že většinu

údajů nezbytných pro zajištění obsahu internetového portálu B-ROAD je možné zjistit z webových stránek daných lokalit; naopak je nezbytné, aby prezentované informace (jichž hodlal žalobce využít i pro vydání publikace) byly podloženy osobní zkušeností. Žalobce poukázal na své zkušenosti s podobnými projekty, u nichž vznikají v prvním období pouze náklady a zisku je dosahováno až po 3 – 5 letech. Žalobce proto navrhl, aby napadená rozhodnutí byla zrušena.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech. Zdůraznil, že délka daňové kontroly plně odpovídala nezbytným úkonům správce daně, jak je to zachyceno ve spisu (protokoly o ústních jednáních, výzvy k předkládání důkazních prostředků, místní šetření, dožádání správce daně, výzvy k součinnosti). Žalobce během kontroly neupozorňoval na časové prodlevy v činnosti správce daně, nevyužil ochrany před nečinností podle § 34c daňového řádu. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Při jednání konaném dne 9. 3. 2012 strany setrvaly na svých postojích. Žalobce upozornil na to, že projekt B-ROAD již přinesl tištěnou publikaci (vydána v roce 2009, 2010 a 2011, náklad byl vždy vyprodán).

Ze správního spisu soud zjistil, že daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob a daně silniční za zdaňovací období let 2003 – 2005 byla u žalobce zahájena dne 7. 2. 2007 a byla ukončena projednáním zprávy o daňové kontrole se žalobcem dne 27. 6. 2008. Dne 19. 7. 2007 správce daně vyzval žalobce, aby v souladu s § 31 odst. 9 daňového řádu předložil důkazní prostředky k prokázání oprávněnosti výdajů a položek snižujících základ daně a k prokázání úplnosti příjmů zahrnutých do základu daně u daně z příjmů fyzických osob za rok 2002, 2003 a 2004. Žalobce na výzvu správce daně předložil dva znalecké posudky o ceně nemovitosti – administrativní budovy č. p. 385 na S. ulici v P. (včetně pozemku). První z nich ze dne 1. 8. 1996 byl vypracován za účelem stanovení ceny pro zajištění finančního krytí úvěru, celková cena nemovitosti v něm byla vyčíslena na 5 555 540 Kč. Druhý ze dne 13. 7. 2005 sloužil jako podklad pro zdanění převodu nemovitosti; podle něj činila cena nemovitosti 4 890 300 Kč.

Žaloba není důvodná.

Způsob vedení daňové kontroly neshledal soud v rozporu se zákonem. Kontrola probíhala bezmála rok a půl, což se může jevit jako dlouhá doba; ze správního spisu však nejsou patrná delší období prodlev či nečinnosti na straně správce daně; naopak správce daně průběžně vyzýval žalobce k předložení potřebných dokladů a mezitím si obstarával i doklady vlastní. To, že daňová kontrola trvala poměrně dlouhou dobu, je nutno přičíst na vrub i samotnému žalobci; ten totiž pro svou pracovní zaneprázdněnost opakovaně žádal o to, aby bylo plánované ústní jednání odloženo na pozdější termín či aby mu byla prodloužena lhůta pro předložení požadovaných dokladů, a správce daně těmto jeho žádostem vyhovoval. Nelze tedy přisvědčit emotivně formulované žalobní námitce, podle níž daňová kontrola probíhala po dobu nepřiměřeně dlouhou, žalobce byl při ní zatěžován nad míru připuštěnou zákonem a byl stresován samotným vědomím probíhající kontroly. Jistě není pochyb o tom, že daňová kontrola není pro daňový subjekt záležitostí příjemnou; v této věci však správce daně nepřekročil meze stanovené mu zákonem a z ničeho nelze usoudit na to, že by se právě této kontrole věnoval liknavě nebo že by se žalobcem zacházel obzvláště příkrým způsobem – naopak v rámci možností žalobci vycházel vstříc, pokud pro něj stanovená lhůta byla příliš krátká nebo stanovený termín byl nevhodný.

Ve výzvě ze dne 19. 7. 2007 správce daně skutečně označil zdaňovací období let 2002, 2003 a 2004, ačkoli daňová kontrola byla zahájena pro období let 2003, 2004 a 2005. Tato písařská chyba však nebyla pro věc nijak významná, a již z odůvodnění výzvy je zřejmé, že jde pouze o chybu tohoto charakteru. V úvodu odůvodnění výzvy správce daně připomněl, že

dne 7. 2. 2007 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů fyzických osob a daně silniční za rok 2003 – 2005, zrekapituloval příjmy, výdaje, základ daně a částky snižující základ daně u daně z příjmů fyzických osob v letech 2003 – 2005. Stejně tak na dalších stranách odůvodnění se mluví jen o žalobcových tvrzeních a o dokladech, které poskytl, z let 2003 – 2005. Ostatně žalobce ani netvrdí, že by v důsledku tohoto pochybení utrpěl konkrétní újmu na svých právech – tedy že by o svém podnikání sdělil více, než ve skutečnosti (v souladu se skutečným rozsahem zahájené daňové kontroly) sdělit musel, nebo že by naopak nedoložil to, co doložit měl a mohl, kdyby k tomu byl správně vyzván (na následujícím jednání dne 20. 7. 2007 žalobce předložil právě jen listiny týkající se let 2003, 2004 a 2005).

Správce daně nepochybil požadavkem, podle nějž měl žalobce doložit daňovou uznatelnost veškerých výdajů, o které snížil základ daně. Nelze souhlasit se žalobní námitkou, v níž žalobce přiznává správci daně právo požadovat předložení konkrétních dokladů, které jsou pro stanovení daňové povinnosti rozhodné, neboť prokazují hospodářské a účetní operace – ale nesouhlasí s tím, že by správce daně mohl požadovat blíže nevymezený okruh důkazních prostředků ve vztahu k veškerým výdajům. Správce daně výzvu formuloval v situaci, kdy měl ohledně žalobcových výdajů k dispozici jednak údaj o sumě veškerých výdajů vynaložených v průběhu celého roku, jednak žalobcovo účetnictví. Jak však ve výzvě vysvětlil, nevznikly mu pochybnosti o oprávněnosti výdajů ve vztahu k jednotlivým plněním či obchodním případům, ale šlo o celkové pochybnosti, zda vůbec lze za výdaje ve smyslu 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů považovat výdaje, které systematicky a dlouhodobě uplatňoval žalobce (jde tu zejména o skupinu výdajů spojených stejným cílem: přípravou podkladů a materiálu pro projekt B-ROAD – z nich pak se tu výslovně uvádějí výdaje na provoz motocyklů a automobilů při zahraničních cestách a výdaje na diety a ubytování při těchto cestách).

Správce daně byl tedy oprávněn žádat od žalobce, aby doložil, že všechny takto uplatněné výdaje, o které byl snížen základ daně, jsou výdaji vynaloženými na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, neboť daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván (§ 31 odst. 9 daňového řádu). Pochopitelně že za vnitřně nerozlišeným údajem o celkové sumě výdajů, který byl uplatněn v daňovém přiznání, se skrývá řada konkrétních „hospodářských a účetních operací“, jak se o nich žalobce zmiňuje a jak o nich vypovídaly i jednotlivé doklady založené v účetnictví; v žalobcově případě však tyto jednotlivě doložené výdaje byly vždy stejného charakteru (viz výše) – tj. vždy ze stejného důvodu (totiž že se jevíly jako výdaje vynaložené na soukromé výlety) vzbudily pochybnosti správce daně. Obecná formulace, již byl žalobce vyzván, aby prokázal daňovou účinnost „veškerých výdajů“, byla tedy na místě. Ostatně ustanovení daňového řádu o daňové kontrole nemluví o žádných konkrétních pochybnostech: daňová kontrola slouží ke zjišťování nebo prověřování daňového základu nebo jiných okolností rozhodných pro správné stanovení daně (§ 16 odst. 1 daňového řádu).

Není pravda, že by správce daně od žalobce požadoval negativní důkaz o zdanění všech jeho příjmů. Žádal-li od žalobce doložit, že do základu daně byly zahrnuty veškeré jeho příjmy, reagoval tím na žalobcovo tvrzení o jeho hojné publikační činnosti; chtěl se tedy ujistit, že z této publikační činnosti nezvešly žalobci žádné příjmy, které by měly být zahrnuty do základu daně z příjmů fyzických osob – neboť jen k takovým příjmům lze uplatňovat výdaje (na rozdíl od příjmů za příspěvky do časopisů zdaňovaných zvláštní sazbou daně).

Správce daně postupoval v souladu se zákonem, pokud vstupní cenu nemovitosti pro účely odpisování stanovil podle § 29 odst. 1 písm. e) zákona o daních z příjmů [*Vstupní cenou hmotného majetku se rozumí při nabytí majetku zděděním nebo darováním cena stanovená pro účely daně dědické, nebo daně darovací, pokud neuplynula od nabytí doba delší než 5 let*].

(...)]. Správce daně žádal, aby mu žalobce předložil znalecký posudek, který byl vypracován pro účely daně darovací; žalobce však tento posudek již nenašel, a předložil proto dva posudky jiné. Ty však správce daně pro stanovení vstupní ceny nemovitosti nemohl použít, právě s ohledem na jednoznačné znění § 29 odst. 1 písm. e) zákona o daních z příjmů; obrátil se tedy na místně příslušného správce daně, který žalobci vyměřil daň darovací, a získal údaj o ceně vypočtené ve znaleckém posudku zachovaný v elektronické databázi (samotný znalecký posudek již byl skartován). Správce daně a posléze žalovaný poukázali v řízení a v rozhodnutí na toto zákonné pravidlo; není tedy pravda, že by nevysvětlili, proč nebylo možno vycházet z (dvojnásobně vyšší) ceny stanovené ve dvou znaleckých posudcích předložených žalobcem.

Pochybení nespatřuje soud ani v tom, že správce daně – v situaci, kdy z původního, pro stanovení vstupní ceny jinak jediné rozhodného znaleckého posudku, již zůstala zachována jen informace o celkové ceně nemovitosti – využil pro zjištění ceny pozemku právě ony dva znalecké posudky, které žalobce předložil. Za podstatné považuje soud ve shodě se správcem daně to, že z těchto posudků nevzal správce daně absolutní cenu nemovitosti, ale pouze podíl pozemku na celkové hodnotě nemovitosti (v tom se oba posudky nepatrně lišily, takže správce daně použil aritmetický průměr obou hodnot), z něž pak dospěl k hodnotě pozemku (tu vypočetl jako podíl na ceně nemovitosti podle znaleckého posudku zpracovaného pro účely darování). Takový postup je podle soudu rozumný a obhajitelný.

Důvodná není ani námitka vztahující se k žalobcovým cestám do místa nemovitosti, v níž sídlí Východočeská tiskárna. Důvodem pro neuznání cestovních nákladů nebylo to, že žalobce své výdaje formálně nesprávně evidoval (tj. všechny je zařadil pod podnikatelskou činnost, ačkoli je měl rozdělit mezi podnikatelskou činnost a správu nemovitostí), ale že materiálně neprokázal, že by tyto cesty sloužily ještě k něčemu jinému než k činnosti, kterou vykonával pro Východočeskou tiskárnu jako její společník a jednatel (Východočeská tiskárna také žalobci proplácela takto vynaložené cestovní výdaje). V daňovém řízení nese daňový subjekt břemeno tvrzení a břemeno důkazní; nestačí tedy, když určitou skutečnost tvrdí, ale musí ji také prokázat, což se žalobci nepodařilo. Uváděl sice, že jeho cesty, které – vedle činnosti pro Východočeskou tiskárnu – souvisely i se správou nemovitostí, obnášely množství jednání jednak s nájemníky, jednak s osobami v různých institucích (bankách, advokátních kancelářích, státních orgánech, reklamních agenturách...); tuto svou tvrzenou činnost však žalobce nedoložil.

V poslední námitce žalobce vyjádřil přesvědčení, že prokázal souvislost mezi náklady vynaloženými zejména na leasing, nákup pohonných hmot a ubytování a stravování v zahraničí, a očekávanými příjmy z projektu B-ROAD (unikátní multimediální internetový server pro motoristy, případně doplněný tištěným průvodcem). Toto jeho přesvědčení soud – ve shodě se správcem daně – nesdílí. Správce daně nepochyboval o tom, že žalobce skutečně vynaložil peníze v souladu s předloženými doklady; nespatořoval však v těchto výdajích dostatečně těsný vztah k příjmům očekávaným v souvislosti s projektem B-ROAD. Nelze říci, že by na vynaložený výdaj musel ihned mechanicky navazovat tomu odpovídající příjem; zároveň však nelze připustit snižování základu daně o výdaje, které by možná někdy ve vzdálenější budoucnosti mohly případně souviset s příjmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku publikovaném pod č. 264/2004 Sb. NSS, z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů nelze dovodit, že vynaložené výdaje se vždy musí reálně projevit v příjmech daňového poplatníka, tzn. že mezi výdaji a příjmy nutně existuje vztah přímé úměry. Smysl tohoto ustanovení však zjevně spočívá v tom, že se musí jednat o výdaje za tímto účelem vynaložené. Proto také § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů při vymezení základu daně hovoří o respektování „věcné a časové souvislosti“ příjmů a výdajů v daném zdaňovacím období. Mezi těmito výdaji a očekávanými příjmy tak musí existovat přímý a bezprostřední

vztah; v opačném případě se pojmově nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů.

V každém jednotlivém případě je tak třeba zkoumat, nakolik je vztah mezi výdaji a příjmy přímý a bezprostřední, a nakolik je naopak volný. Správce daně nepřehlédl, že v této věci šlo o specifický způsob podnikání a že žalobce je zkušeným vydavatelem cestovních a turistických příruček; ani to však neopravňovalo žalobce ke snižování základu daně v takové míře, jeho předchozí zkušenosti s podobnými projekty jej nijak nezbatují povinnosti prokazovat svá tvrzení v každém dalším jednotlivém případě. Žalobce neprokázal, že výdaje vynaložené v letech 2003 – 2005 bezprostředně souvisely s tvorbou internetového projektu, jehož realizace byla plánována na rok 2008 (internetový server nakonec nezačal ani fungovat), případně s tvorbou publikace pro cestovatele na motorkách, která vyšla poprvé tiskem až v roce 2009. Je pravda, jak žalobce uvádí v žalobě, že okamžik skutečné realizace zisku může nastat i v jiném zdaňovacím období; je to však otázka míry, a pochybnosti správce daně jsou zcela na místě. Pokud totiž žalobce zamýšlel poskytovat turistům atraktivní a aktuální informace o vhodných trasách, doporučených turistických službách apod., stěží lze uvěřit tomu, že by k tomuto cíli mohly sloužit informace získané řadu let předtím. To tím spíše, že cesty, z nichž žalobce uplatňoval výdaje, byly zároveň cestami, které podnikal se svými kamarády či známými pod hlavičkou D MOTO klubu, jak správce daně zjistil z žalobcových článků na webových stránkách této organizace. Žalobce se k tomu v daňovém řízení vyjádřil pouze tak, že D MOTO klub je recese; tím se však nevyvrací pochybnost, že výdaje vynaložené na těchto cestách byly výlučně nebo v převážné míře výdaji pro osobní potřebu ve smyslu § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů (totéž platí o výdajích na pobyt žalobce, jeho manželky a jeho dcery v lyžařském středisku Val di Fiemme, nebo o výdajích na nákup dámského oblečení na motorku). Správce daně žalobce vyzval, aby k prokázání oprávněnosti výdajů na zmiňované cesty předložil výstupy či podklady pro připravovaný server B-ROAD; to žalobce odmítl udělat, resp. (jak upřesnil při jednání) odmítl zanechat podklady na úřadě, aby se s nimi správce daně mohl seznámit, neboť se obával, že by jeho podkladů a jeho *know-how* mohla využít nepovolaná osoba. (Správci daně pak žalobce předložil jen zcela obecnou strukturu budoucího serveru, která o oprávněnosti výdajů nijak nevypovídá.) Daňový subjekt nelze nutit k tomu, aby prokazoval svá tvrzení předložením podkladů, které správce daně považuje pro věc za podstatné; tím však na sebe bere daňový subjekt riziko, že neunesení důkazní břemeno.

Žalobce tedy se svými žalobními námitkami neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 9. března 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková